

דעם רבינ'ס עיוכט

אײערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

דער ריינער קוואל

גיוואלד! זייט אייך נישט

ער פאקט זיך שוין איין זיין טעשעלע נעבן זיין
בעט גרייט, פונקט דאס איז די מצוה פון ספירת
העמר.

יעדעס יאר גייען מיר ארויס פון מצרים. יעדעס
יאר גייען מיר אדורך פארשידענע סארטן
חלישות הדעת פונעם יצר הרע וואס שטארקט
זיך אויף אונז מיט אלע סארטן נסיונות און
איינערדענישן, אלע סארטן זאכן וואס דאס איז
פארקערט פון רצון השם, אבער אלע יאר פסח
גייען מיר ארויס פריי פון די אלע "מצרים".

נאך פסח הייבט זיך אן די עבודה פון זיך רייניגן און
מטהר זיין מיר זאלן קענען זיין גרייט צו באקומען
די הייליגע תורה. און דער אויבערשטער מיט
זיין גרויס רחמנות האט אונז געגעבן די מצוה
פון "ספירה", ווען מיר בענקען און גליסטן און
האפן, "ווען וועל איך שוין באקומען די הייליגע
זיסע תורה?".

יעדן טאג וואס מען ציילט די ספירה פון דעם
דאזיגן טאג, גייען מיר גלייך ארויס פון איין
טויער פון טובאה און מען דערגרייכט איין שער
פון די קדושה. אזוי ציילט מען טאג נאך טאג,
מען ווארט און מען האפט אויף דעם טאג פון
מתן תורה. מיט די מצוה באקומען מיר כוחות צו
אויסווארטן און האפן דערצו.

גאר אסאך מאל געשעט אז א אידיש קינדער
ווייל זיך מקדש זיין, ער וויל אנהייבן א נייע
בלאט נישט געדענקען וואס איז געווען מיט

איין טאג אינדערפרי קומט אריין דער רבי אין
פתח מיט איין שמחה און רופט אויס מיט אן
איבערראשונג: "קינדער אפאר וואכן ארום גייען
אלע קינדער פארן צו גאר א געשמאקע נסיעה
אין גליל צו די מקומות הקדושים און נאך גאר
אינטערעסאנטע פלעצער".

"וואו? וועלכע טאג? וואס דארף מען מיטנעמען?"
שרייען אויס אלע קינדער אינאיינעם, ווי זיי
וואלטן זיך אפגעשמועסט בעפאר וואס מען
דארף פרעגן נאכדעם וואס דער רבי האט זיי
אנטפלעקט דעם סוד וועלכע טאג מען גייט
פארן, האבן אלע קינדער זיך גענומען ציילן די
טעג. יעדן טאג וואס גייט פאראיבער, ווערן זיי
מער און מער אויפגעלעבט, לוסטיג און פרייליך.
און ווארטן שוין קוים אויף דעם גרויסן טאג!

אויף מיר, אידישע קינדער ווארטן אויף גאר א
גרויסן טאג. מיר געפינען זיך אין די ספירה טעג,
אזוי אויף אין די וואכעדיגע פרשה [אמור] האבן
מיר א פסוק וואס מיר קענען שוין זייער גוט
"וספרתם לכם ממחרת השבת... תספרו חמשים
יום". דארף מען פארשטיין וואס איז דער ענין
פון ספירה, מען ציילט טעג וואספארא סארט
מצוה איז צו ציילן איין טאג און נאך א טאג?

נאר אזוי ווי אין דעם אויבערדערמאנטן משל, אז
ווען א קינד ווארט אויף א זאך וואס ער גלייכט
זייער, און ווי נענטער דער טאג פון די נסיעה
קומט אן ציילט ער מממש די טעג און שעה'ן,

אים בעפאר, אבער דער יצר הרע וויל אים נאר אראפּווארפן און אים מייאש זיין, דארף ער אבער ווייטער זיך אנהאלטן און ווארטן און ציילן מיט עקשנות ווען עס וועט קומען די מינוט און ער וועט זוכה צו וואס יעדער איד קען זוכה זיין "זיין אן ערליכער איד".

מיר דארפן געדענקען - אין די טעג וואס מיר ציילן און ווארטן אויף אונזער ישועה - וואס דער הייליגער רבי האט געשריגן מיט א הויף קול: "גיוואלד! זייט אייך נישט מייאש!". דאס האט דער רבי אויסגעשריגן פאר אלע דורות שפעטער, אז קיין יאוש איז נישט פארהאן פאר קיין שום איד. ווייל פאר יעדן איינעם דאכט זיך אז דער רבי האט נישט אים געמיינט מיט די ווערטער, איך האב אזעלכע מאדנע און גראבע נסיונות, וואס לאזט מיר נישט בשום אופן ווערן

נאנט צום אויבערשטן. אזעלכע דמיונות דרייט זיך ביי גאר אסאך קינדער אין קאפ.

דער אמת איז אבער אז דער געשריי וואס דער רבי האט אויסגעשריגן מיינט אוודאי יא יעדן איינציגן איד, אין אלע זיינע מצבים. ווייל אפילו א איד זאל געבן נאר א קליין בענק צום באשעפער, ער רוקט זיך מיט א קליינע תנועה צום אויבערשטן מיט דעם אליין קען ער זייער נאנט ווערן צום באשעפער.

דער אויבערשטער זאל העלפן מיר זאלן זוכה זיין זיך צו רייניגן און הייליגן דורך די מצוה פון ספירת העמר, און זוכה זיין צו מתן תורה וואס זאל ממשיך זיין אויף אונז גרויס רחמנות און חסדים און די גאולה שלמה בקרוב, אמן.

איין אזעלכע

דער באשעפער באווייזט וואונדער

פאר זיינע איבער קינדער

קענען פארשטיין אונזער עקסטאז. ביי זיי מיינט פארן קיין מירון פשוט זיך אריינזעצן אין א אוטא און פארן א וועג פון צוויי-דריי שעה העכסטנס ערב ל"ג בעומר קען מען פארן אביסל לענגער אבער זיי זענען א טריט אוועק פון דער הייליגער מערה. ביי אונז אין חוץ לארץ מיינט פארן צו רבי שמעון, לאנגע חדשים און אפילו יארן פון תפלות אויף תפלות צו קענען דערגרייכן מירון. און דערנאך דארף מען האפן און בעטן אז עס זאל זיך נישט מאכן אויסטערלישע מניעות ווייל יעדע קליינע פאנטשער קען אפפשאפן אונזער רייזע.

אצינד האבן מיר שוין געהאלטן ערגעץ אויף א וועג. נאך לאנגע יארן פון תפלות האבן אונזערע עלטערן באשלאסן מיטצונעמען מיין שוועסטער, א פלה און מיר קיין ארץ ישראל לכבוד ל"ג בעומר. קיין

"דער קאר איז שוין דא!" האט מיין טאטע אויסגערופן אין הויז. אלע רענצלעך זענען שוין געווען גרייט אינדרויסן. מיין מאמע האט נאך צוגעענדיגט די לעצטע הכנות און מיט טאנצעדיגע טריט זענען מיר אריינגעשפרינגען אין קאר. א קלייניגקייט? מיר זענען אצינד אויפן וועג צו די הלולא פון רבי שמעון בר יוחאי.

די ארץ ישראל'דיגע קינדער וועלן קיינמאל נישט

גליקליכערער ווי אינז איז נישט געווען.

די קאר האט זיך געגליטשט אויפן שאסיי אין א שטילע ריטעם. לויטן מצב האט אויסגעקוקט ווי מיר וועלן אנקומען באצייטנס אין לופט פעלד. קיין טראפיק איז נישט געווען און גענוג צייט האבן מיר געהאט. מיר האבן נאר געקלערט וואס מיר וועלן טון אין לופט-פעלד אזוי לאנג.

יא יא, קיין מינוט ווארטן האבן מיר שוין נישט געדארפט...

מיר זענען טאקע אנגעקומען באצייטנס אבער מען האט אונז קאלט געמאלדן אז דער לופט-פעלד אין ארץ ישראל איז אצינד פארשלאסן געווארן צוליב א באמבע וואס האט געטראסקעט דארט. וואס האט מען געצט צוצושפארן די לופט פעלד, קיין פליגער האבן מיר יעצט נישט.

וואס ווייטער?

אה, זיכער, נאך אביסל תפלות. ס'קען נישט אנדערש זיין.

מיר האבן זיך ווייטער גענומען הייס מתפלל זיין אז אין דער זכות פון רבי שמעון זאלן מיר זוכה זיין צו קענען טרעפן אן אנדערע טיקעט וואס זאל נישט זיין צו טייער און מיין טאטע האט געהייסן מתפלל זיין ברייט מיט הרחבה אז מיר זאלן זיך נישט דארפן ארומוואלגערן מיט אן אפשטעל אין א צווייטע מדינה.

דער לופט-פעלד אין ניו יארק איז געווען געפאקט מיט געשטראנדעטע רייזענדע וועלכע זענען ווי אונז געווען אויפן וועג קיין ארץ ישראל. יעדער האט זיך געשטופט ביים טישל צו קענען דערשנאפן עפעס א טיקעט אבער די שטייפע באזאמטע האבן יעדן פארשיקט. ס'איז נישט געווען וואס צו מאכן.

מיין טאטע איז א אפטער באזוכער ביים ציין פון

ריבניצער רבי'ן האט ער דוקא געוואלט פארבייפארן אויפן וועג אהיים דארט צו מתפלל זיין ער זאל זוכה זיין צו פארן צו רבי שמעון, ארויס קומענדיג פונעם צדיקים אייביגע רו האט ער דערפילט אז ער האט שוין גע'פועל'ט און מיר האבן זיך צוריק אריינגעזעצט אין קאר אויפן וועג אהיים. מיר האבן זייער ליב אונזער ווארימע היים אבער דאסמאל האט דאס הויז גענומען עפעס אן אנדערע סארט קאליר, אזוי נישט היימליך. מיר האבן זיך נישט געראכטן צו שלאפן נאך א נאכט אין אונזער בעט.

א לאנגע צייט איז מיין טאטע געווען אויפן טעלעפאן מיט די טראוועל אגענטן סיי פון ניו יארק און אויך פון ארץ ישראל צו פרובירן מאכן א טיקעט. ער האט אונז מחזק ווייטער צו מתפלל זיין. ער האט אונז געהייסן לאזן אלע פעק און זעק אין אויטא מיט זיכערע אמונה אז ער האט גע'פועל'ט ביים צדיק אז יעדע מינוט קען קומען די ישועה און מיר קענען נאך יעדע מינוט פארן.

מיר גרויס האפענונג האבן מיר זיך געלייגט שלאפן.

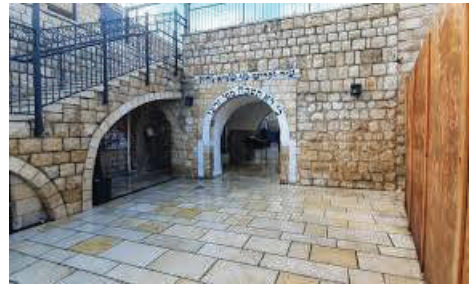
3:00 פארטאגס. דער טעלעפאן האט זיך צעקלינגען פון א טראוועל אגענט פון ארץ ישראל. מיר זענען נאך געווען האלב וואכעדיג אין א לייכטע שלאף. פון אונזער צימער האבן מיר ארויסגעהערט ווי מיין טאטע פארהאנדלט מיט איינעם. א מינוט שפעטער האט ער פייערליך אויסגערופן, "ביז עטליכע שעה הייבט זיך א פליגער!"

יא, זיי האבן געהאט פונקט פיר טיקעטס פאר אונז פאר גאר א ביליגע פרייז. אין א גליקליכע שעה האבן מיר זוכה געווען צו לאנדן אין ארץ ישראל. יעצט זענען מיר דא גאנץ נאנט צום דערפל וואו עס רועט די קדושה פון רבי שמעון בר יוחאי. מיר האפן צו פועל'ן גרויסע זאכן און נישט פארגעסן צו דאנקען פאר די מתנה וואס מיר האבן באקומען.

התנא אלוקי

מגלה זיין אין דעם טאג.

די חברים האבן זיך פארזאמלט אין רבי שמעון'ס הויז צו הערן פון אים סודות התורה און צו זיין בשעת ער גייט אוועק פון דער וועלט. עס זענען דארטן געווען זיין זון רבי אלעזר און רבי אבא און נאך חברים, די הויז איז געווען פול מיט חכמי הדור וועלכע זענען געקומען מבקר חולה זיין רבי שמעון.

זקיק עינו רבי שמעון; רבי שמעון האט אויפגעהויבן זיינע הייליגע אויגן און געזען אז דאס הויז איז פול מיט באזוכער, האט ער זיך צעוויינט פארוואס די שכינה - וואס פלעגט זיך געווענדליך מגלה זיין מיט פייער - האט זיך יעצט נישט אנטפלעקט דערפאר האבן אלע געקענט אריינגיין אן רשות. ער האט זיך אנגערופן: "אן אנדערס מאל ווען איך בין קראנק געווען איז רבי פנחס בן יאיר מיר געקומען באזוכן, איך האב דעמאלטס מברר געווען ביי אחיה השלוני הנביא וואו מיין פלאץ וועט זיין אין גן עדן, האט ער צוגעווארט ביז יעצט און מען האט מיר צוגעגעבן יארן צו לעבן".

ווען איך בין צוריק געקומען פון גן עדן און געזונט געווארן, איז זייט דעמאלט אלעמאל געווען ארום מיר א פייער און זיך קיינמאל אפגעטון, קיין שום מענטש האט נישט געקענט אריינקומען אין מיין שטוב נאר מיט רשות, יעצט זע איך אז דאס פייער האט זיך אפגעטון, דערפאר איז דאס הויז פול מיט באזוכער.

וילאנג אלע חכמים זענען דארט געזעצן האט רבי שמעון געעפנט זיינע אויגן צו זען געטליכע

מיר שטייען שוין אין די טעג פון ערב ל"ג בעמר. לכבוד דעם הייליגן גרויסן טאג, וועלן מיר אראפברענגען דער מורא'דיגער הסתלקות וואס ווערט געברענגט אין ספר הזהר אין די חלק וואס הייסט "אדרא זוטא". אזוי ווי עס איז באוואוסט פון הייליגן רבי'ן אז דער הייליגער זהר איז מסוגל צו מאכן חשק און גלוסטעניש צו אלע סארטן למודים פון די תורה הקדושה, דער הייליגער לשון טוט זייער ערוועקן צו עבודת השם. תפלה איז אפילו זאגן זהר אן פארשטיין איז זייער מסוגל.

תאנא, בהווא יומא דרבי שמעון בעא לאסתלקא מן עלמא, והוה מסדר מלוי, אתפנשו חבריא לבי רבי שמעון, והוה קמיה, רבי אלעזר בריה, ורבי אבא ושאר חבריא, והוה מליא ביתא:

מיר האבן געלערנט, אז אין דער טאג ווען רבי שמעון האט געוואלט נסתלק ווערן פון דער וועלט, האט ער מסדר געווען זיינע רייד. דאס מיינט ער האט באפוילן זיינע שטוב מענטשן, ווי דער סדר איז פאר א מענטש גייט פון דער וועלט. אזוי אויך האט ער זיך מסדר געווען די באהאלטענע תורה וואס ער האט געטראכט צו

התורה, ער האט זיך זייער געפריידט פאר זיין חלק און איינגעלאדנט די חברים וואס האבן זיך דארט געפינען ביים אדרא צוהערן די סודות וואס ער גייט מגלה זיין.

דערנאך האט ער מגלה געווען געוואלדיגע מורא'דיגע סודות.

אמר רבי אבא: "דער הייליגער ליכט - רבי שמעון - האט נישט אנגעיאגט צו ענדיגן דאס ווארט חיים פון פסוק "כי שם צוה ה' את הברכה", ווייל פון הימל האט מען אים אפגעהאלטן פון זאגן דאס ווארט חיים", זאגט

ווייטער רבי אבא: איך האב געוואלט הערן נאך תורה פון רבי שמעון און שרייבן, אבער איך האב מער נישט געהערט, איך האב נישט אויפגעהויבן מיין קאפ צו זען פאר וואס ער רעדט מער נישט, ווייל

דאס פייער איז געווען זייער גרויס, ביז איך האב מער נישט געקענט קוקן דארט וואו רבי שמעון האט זיך געפינען, אינצווישן בין איך זייער אויפגעשוידערט געווארן ווייל איך האב געהערט א קול פון אויבן וואס רופט אויס "איהך ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך". דערנאך איז ארויס גאנגען קול: "חיים שאל ממה".

במשך דעם גאנצן טאג האט דאס פייער זיך נישט אפגעטון, עס איז נישט געווען קיין איינער וואס זאל זיך דערווייגן צוצוגיין זען וואס ער גייט פאר מיט רבי שמעון, ווייל דאס פייער און ליכט האבן

מראות, און ער האט געזען וואס ער האט געזען - דאס מיינט גליי שכינה - גלייך האט א פייער ארוימגענומען אלע חכמים וואס זענען געזען אין דאס הויז, זיי האבן נישט געקענט פארנעמען דאס פייער און אלע חכמים זענען ארויס, עס זענען געבליבן נאר רבי אלעזר און רבי אבא אליין, אלע אנדערע חברים זענען געזען אינדרויסן און דארט צוגעווארט צו זען וויאזוי עס וועט פארקומען דער הסתלקות פון רבי שמעון.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה - רבי שמעון האט געזאגט צו זיין זון רבי אלעזר, גיי ארויס און

זע אויב רבי יצחק איז דא, איך האב גענומען אויף זיך ערבית אים מיטצונעמען מיט מיר אין גן עדן, זאג אים ער זאל באפעלן (לאזן צוגאה) זיין בני בית און מתפלל זיין אזוי ווי מען דארף טון פאר מען שטארבט, דערנאך זאל

ער זיצן לעבן מיר, ווייל ווער עס גייט אריין אין מיין מחיצה האט מער נישט קיין רשות ארויסצוגיין און ער זאל גארנישט רעדן. וואויל איז זיין חלק, אז ער איז זוכה מיטצוגיין מיט מיר אין גן עדן.

קם רבי שמעון - רבי שמעון האט זיך אויפגעהויבן לכבוד די שכינה און נשמות הצדיקים וועלכע זענען געקומען, ער האט זיך אויפגעזעצט, געשמייכלט און זיך געפריידט צום אנקום פון די שכינה. רבי שמעון האט אויפגעהויבן זיינע הייליגע הענט און מתפלל געווען ער זאל נישט נכשל ווערן ווען ער גייט יעצט מגלה זיין די סודות

געברענט דעם גאנצן טאג.

מיר זענען אראפגעפאלן אויף דער ערד און געשריגן פון גרויס צער: אזוי זאגט רבי אבא.

ווען דאס פייער האט זיך אפגעטון האבן מיר געזען אז דער גרויסער הייליגער ליכט איז אוועק פון דער וועלט, מיר האבן אים געזען איינגעוויקלט אין א טלית און ער האט שמייכלט.

אסאך תלמיד חכמים זענען אים געקומען געבן דעם לעצטן כבוד. עס איז ארויס פון היז גאר שטעקעדיגע ריחות פון די בשמים פון גן עדן וועלכע איז געקומען פון די צדיקים פון גן עדן וואס האבן אים מקבל פנים געווען. עס איז געווארן א

קריגעריי צווישן די גבורים פון צפורי וועלכע האבן געוואלט מיט כח אוועקנעמען די הייליגע מטה פון זייער דערפל, און די מענטשן פון מירון האבן זיי אוועקגעשטיפט און זיי אנגעשריגן.

כדי אפצושטילן די קריגערייען האט דער באשעפער געמאכט אן אפענער גס אז די בעט פון רבי שמעון איז ארויף אין די לופטן און די מלאכים האבן דאס געטראגן באגלייט מיט א פייער זיל. עס איז דאן ארויס א בת קול פון הימל וואס אלע האבן געהערט: "עלוי ואתו ואתכנשו להילולא דרבי שמעון! קומט אלע זיך פארזאמלען אפילו די רחוקים צו די שמוחה פון רבי שמעון!"

געשריי: "עס איז ברוחאי יא דא". איך קען זיכער גאר שטארק מצליח זיין. אויך דער שני למלה האט איר צום געטראפן צום סוף! ער האט זיך געשטארקט צו גלייבן אין זיין גרויסער שטארקער כח, ער ווייסט שוין אז ער האט די מעגליכקייט צו דערגרייכן זיין ציל אויב ער וועט זיך פעסט עקשענען מיט א ענדלאזע אמונה און שטארקע רצונות. און טאקע אזוי האט נחמיה געטון, ער האט זיך פארצייכנט אין זיין ביכעלע אלע זיינע שנונים און פארשריט און ווייטער פארשריבן וואו נאך ער קען העכער גיין אויפן לייטער, ביז ער האט זוכה געווען צו וואס ער האט זוכה געווען צו גיין העכער מיט שמוחה און אמונה צום וואונדער פון אלע זיינע ארומיגע.

מיר פארמאגן אויסטערלישע כוחות, מיט האבן גרויסע מעגליכקייטן, מיר קענען זיכער דערגרייכן צום אלעם גוטן וואס מיר בענקען אזוי דערצו, נאר זיי געווארנט נישט צוצוהערן צו די קולות וואס פרויבירן אונז מייאש זיין.

המשך פון זייט 12

ס'איז זיכער יא דא!

מעשיות - די ערשטע מעשה, נאר פאר צוויי טעג צוריק האט ער געמאכט די בחינות אינעם גליון 'דעם רבי'נס ליכט'.

דער הייליגער רבי פארציילט איבער דער שני-למכות וועלכער איז געגאנגען יארן ארומזוכן די בת-מלה. ער האט נאכגעפארשט אין די מדבריות און וועלדער ביז ער האט געטראפן א גרויסער מענטש וואס טראגט א 'גרויסע בוים', זיכער האט אים אויסגעזען אז דער גרויסער ווייסט גוט וואס ער רעדט, אבער דער 'גרויסער מענטש' האט אים נאר אפגעשוואכט און געזאגט: "עס איז זיכער נישטא וואס דו זוכסט..."

נחמיה שפרינגט אויף פון זיין ארט און גיבט א

לעובדא וליענער

אינמיטן גייט ר' אברהם אנועק אין א זייטיגער געסל און די תלמידים טראכטן; רבי אברהם ר' נחמנ'ס זאל בלאנדזשענען און נישט וויסן וואו מען גייט צו דער באן?! נאר זיי האבן אים נישט געוואלט איבערשפארן, זיי זענען געגאנגען אין דער זייט - אין א געסל צוזאמען מיט אים, איז ר' אברהם צוגעגאנגען צו א הויז, און דארטן האבן פארברענגט נישט קיין ערליכע מענטשן און ווי נאר ער איז צוגעקומען צו דער הויז זענען זיי אנטלאפן און ער איז צוריקגעגאנגען אויפ'ן

וועג וואו מען דארף גיין צו דער באן! דאס האט רבי מרדכי דערציילט, אז ער האט דאס געזעהן!

רבי אברהם ר' נחמנ'ס האט זיי געוואלט ראטעווען פון אן עברה,

האט ער זיך געגעבן א דריי אויס אין דער געסל, און ער איז אריינגעגאנגען צו דער הויז, און זיי זענען אנטלאפן, ווי נאר זיי זענען אנטלאפן, איז ער איז צוריק צו דער באן! דאס האט רבי מרדכי דערציילט, וואס ער איז געווען דערביי, און ער האט דאס געזען!

זעט מען דאך אז ער איז געווען א 'בעל רוח הקודש', ער האט געוואוסט אז דאס איז דא אין שטאט, און מען דארף עס ראטעווען!

(באארבעט פון טעם זקנים)

רבי מרדכי סאקאלאווער איז געווען א מלמד, ער האט געלערנט אין בארדיטשוב מיט קינדער, ער איז געווען א מלמד מיט גרויסע קינדער, ביים א גביר מיטן משפחה נאמען האלפערין - דארט האט ער געלערנט מיט זיינע קינדער, און ער האט געהאט דערפון פרנסה.

איה בין געווען אסאך מאל אין בארדיטשוב, בארדיטשוב איז איין לאנגע גאס, מען רופט עס די קאלע גאס, די גאס ציט זיך עטליכע קילאמעטערס, און דאס איז גאנץ בארדיטשוב, און אין די זייטן ווארפט זיך אדורך אסאך גאסן, דארטן איז שוין דא הונדערטער גאסן, בארדיטשוב איז זייער גרויס!

אז עס באשטייט פון איין לאנגער גאס איז נישט שייך איה זאל

בלאנדזשען, אז מען גייט אין דער גאס קומט מען אן צום באן ביי דעם עק שטאט און אויב וועל איה גיין א האלבע שעה, וועל איה אויך קומען צו דער באן!

רבי אברהם בר"נ האט דאך געוואוינט אין בארדיטשוב א שטיק צייט, זענען זיי געגאנגען מיט רבי אברהם אין בארדיטשוב, די תלמידים האבן אים באגלייט צו דער באן - רבי מרדכי סאקאלאווער, און נאך תלמידים אזוי באגלייט צו דער באן און אויפן וועג האט מען האט גערעדט!

מעשה א' - די פארלוידענע בת מלך #3

מענטש כנ"ל. און האט אויף גיטראגין איין גרויסן בוים און האט אים אויף אזוי גיפרעגט ווי דער ערשטער. האט ער אים גיענפערט די גאנצע מעשה. און אז דער ברודער האט אים גישיקט צו אים. און ער האט אים אויף מדחה גיווען באַשר עס גיפינט זיך בווּדאי ניט. און דער שני למלכות האט אים אויף זייער מפציר גיווען עס איז בווּדאי יוא דא.

האט ער אים גיזאגט איך בין איין ממונה איבער אלע עופות וועל איך זיי רופן טאמער ווייסן זיי. האט ער צום אויף גירופן אלע עופות און האט אלע גיפרעגט פון קליין ביז גרויס. האבן זיי אים גיענפערט זיי ווייסן ניט פון דעם באַרג מיט דעם שלאס. האט ער אים גיזאגט זעסטו עס איז בווּדאי ניט דא אויף דער וועלט אז דו ווילסט מיה פאלגן קער דיר אום ווארין עס איז בווּדאי ניט דא. און ער (דער שני למלכות) האט זיך זייער גישפארט און האט גיזאגט עס איז בווּדאי יא דא אויף דער וועלט.

האט ער אים גיזאגט ווייטער אין דער מדבר געפינט זיך דארט מיין ברודער ער איז איין ממונה איבער אלע ווינטן און זיי לויפן אויס גאר די וועלט טאמער ווייסן זיי. איז ער גיגאנגען כמה וכמה שנים זוכין, האט ער ווידער גיפונען איין גרויסן מענטש כנ"ל. און האט אויף גיטראגין איין גרויסן בוים און האט אים אויף גיפרעגט כנ"ל. האט ער

האט ער אים גיזאגט (דער ווילדער מענטש צום שני למלכות) נאך מיין דיעה נאך איז דאס איין נארישקייט נאר ווייל דו שפארסט זיך בכן איך בין איין ממונה איבער אלע חיות וועל איך דיר צו ליב טאן און וועל צום אויף רופען אלע חיות זיי לויפן אויס גאר די וועלט טאמער וועט וויסן איינע פון זיי פון דעם באַרג מיט דעם שלאס הנ"ל.

האט ער צום אויף גירופן אלע חיות פון קליין ביז גרויס און האט זיי גיפרעגט. האבן זיי אלע גיענפערט זיי האבן ניט גיזעהן. האט ער אים גיזאגט זעסטו מען האט דיר איין נארישקייט איין גירעט אז דו ווילסט מיה פאלגן קער דיר אום ווארין דו וועסט בווּדאי ניט גיפינען ווארין עס איז ניט דא אויף דער וועלט און דער שני למלכות האט זיך זייער גישפארט און האט גיזאגט עס מוז בווּדאי יוא זיין.

האט ער אים גיזאגט (דער ווילדער מענטש צום שני למלכות) איך האב איין ברודער אין דער מדבר און ער איז אמונה איבער אלע עופות טאמער ווייסן זיי מחמת זיי פליען הויף אין דעם אויר. טאמער האבן זיי גיזעהן דעם באַרג מיט דעם שלאס. זאלסטו גיין צו אים און זאלסט אים זאגן אז איך האב דיר גישיקט צו אים.

איז ער גיגאנגען כמה וכמה שנים אים זוכין האט ער ווידער גיפונען זייער איין גרויסן

אים אויף גיענפערט די גאנצע מעשה כפ"ל. האט אים דער מענש אויף מדחה גיווען. און דער שני למלכות האט אים זייער גיבעטין. האט ער אים גיזאגט ער וועט אים צו ליב טאן און וועט פון זיינעט וועגן צום אויף רופן אלע ווינטן און וועט זיי פֿרעגן.

האט ער זיי גירופן. זענען גיקומען אלע ווינטן האט ער אלע גיפֿרעגט. האבן זיי קיינער ניט גיוואקסט פון דעם בארג מיט דעם שלאס. האט ער אים גיזאגט (דער מענש צום שני למלכות) זעסטו אז מען האט דיר איין נארישקייט דער ציילט. האט אן גיהויבן דער שני למלכות זייער צו וויינען און האט גיזאגט איך ווייס עס איז בוודאי יא דא.

דער ווייל האט ער גיזעהן אז עס איז אן גיקומען נאך איין ווינט האט זיך דער ממונה אויף אים גיבייזערט וואס האסטו זיך אזוי פאר שפֿעטיקט צו קומען איך האב דאך גוזר גיווען אז עס זאלן קומען אלע ווינטן פאר וואס ביסטו ניט גיקומען מיט זיי. האט ער אים גיענפֿערט איך האב מיר פאר זאמט מחמת איך האב באדארפט אפ טראגין איין בת מלך צו איין גילדענים בארג מיט איין פֿערלנים שלאס האט ער זיך זייער דער פֿרייט (היינו דער שני למלכות האט זיך זייער דער פֿרייט וואס ער האט שוין זוכה גיווען צו הערין דאס וואס ער וויל).

האט גיפֿרעגט דער ממונה איבער ווינטן דעם ווינט וואס איז דארטין טייער. האט ער אים גיזאגט דארט איז אלדינג טייער. האט זיך אן גירופן דער ממונה איבער ווינטן און האט גיזאגט צום שני למלכות באַשר אזוי איין לאנגע צייט וואס דו זוכסט זי און ווי פיל יגיעות דו האסט גיהאט בֿכן טאמער וועסטו היינט האבין א מניעה מחמת געלט על פֿן וועל איך דיר געבין א פֿלי אז ווען דו וועסט אריין טאן די האנט וועסטו פון דארט ארויס נעמען געלט.

און האט געהייסן דעם ווינט אז ער זאל אים טראגין אהין איז גיקומען דער שטארים ווינט און האט אים אהין גיטראגן. און האט אים גיבראכט צום טייער. זענען דארט גישטאנען חיילות און האבין אים ניט גילאזט אין שטאט אריין. האט ער אריין גיטאן די האנט אין דער פֿלי און האט ארויס גינומען געלט, און האט זיי משחד גיווען. און איז אריין גיגאנגען אין שטאט אריין. עס איז גיווען איין שיינע שטאט.

און ער איז גיגאנגען צו איין גביר און האט זיך אן גידונגען קעסט. ווארין מען באדארף זיך דארטן פאר זאמען. ווארין מען מוז זעהן מיט חכמה און שכל מען זאל זי ארויס נעמען (און ווי אזוי ער האט זי ארויס גינומען האט ער נישט דער ציילט) צום סוף האט ער זי ארויס גינומען אמן סלה.

תפלה ותהנה לרגל בעומר

מסורת עץ הסוד הנורא שגילה רבינו הקדוש נחמן זצ"ל
על גזולת רשביה זצ"ל בתחלת חיי לקוטו מוהר"ן וסרה
המליצו הקדוש מוהר"ן זצ"ל טוב לאסרה בכל מקום ובכל
זמן ואשרי הוזהר לאסרה על צונו הקדוש בליל בעומר.

די תפלה איז ווער נישט צו זאגן שטענדיג און אויף
ישרון פלאץ, נאר וואל איז רעם וואס איז
זוכה צו זאגן די אויף טייקען ציון פון ר' שמשון
בן יוחאי בפרט אום ליל בעומר.

קליינע שטיקלעך פון די תפלה וואס איז גוט צו זאגן לכבוד התנא אלוקי רשב"י לקוטי תפלות ח"ב תפלה מ"ז

רבי שמעון בן יוחאי, עיר וקדיש מן שמיא נחית. הייליגע ליכט, גרויסע ליכט אויבערשטע ליכט. איר הייליגער רבי האט צוגעזאגט פאר אונז אידן, אז דורך אייך וועט די הייליגע תורה פון אונז אידן נישט פארגעסן ווערן, ווארום [ווייל] דורך אייער הייליגער 'זהר הקדוש' וועלן מיר אידן אויסגעלייזט ווערן פון גלות, און אפילו אין דער שטארקער 'הסתרה', ד.ה. פארהוילעניש און פארבארגעניש, גאר אין די לעצטע טעג 'בעקבא' דמשיחא' אין משיח'ס צייטן, האט איר צוגעזאגט אז פונדעסטוועגן וועט די הייליגע תורה פון אונזערע קינדער נישט פארגעסן ווערן, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק 'ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה, וענתה השירה הזאת לפניו לעד, כי לא תשכח מפי זרעו'.

על כן בין איר יעצט געקומען דיר דא דערמאנען, הייליגער רבי, רבנותי הקדושים, הייליגע צדיקים, דערבארעמט זיך אויף מיר, און קוקט נישט אויף גאר די שלעכטן און אלע עבירות וואס איר האב געטוהן פון זייט איר בין געבוירן ביז איצט, ... **האט** רחמנות אויף מיר, און איר זאלט זיך נישט ווענדן צו דאס אלעס, צו אלע פגמים וקלקולים, און עס זאל אייך אויף מיר נישט פארדרין, נאר איר זאלט קלערן מחשבות און עצות פון יעצט אן, אז איר זאל חס ושלום נישט ווערן אפגעשטויסן פון השם יתברך און פון אייך, ווארום פון השם יתברך איז איצט אויך נישט קיין אפהאלט מיר צו העלפן, אפילו אין די צייט.

השם יתברך מיט זיין רחמנות וועט אייער תפלה אויסהערן, און אין אייער זכות וועט ער מיטהעלפן מיר מיט כל ישראל, און וועט אונז צו זיך צוריקקערן אינגיכן בתשובה שלמה, און וועט אונז געבן זיך האלטן, און קיינמאל נישט אפלאזן בשום אופן, ביז איר וועל זוכה זיין צוריקקערן זיך צו השם יתברך באמת, און זיין ווי גוטער ווילן, פון איצט ביז אייביג, און ביי מיין לעבן פאררעכטן אלעס וואס איר האב פוגם געווען, מיט דעם כח און אין זכות פון אלע אמת'ע צדיקים, וואס נאר אויף זיי אליין בין איר זיך סומך צו רעדן די ווערטער פאר זיי און פאר השם יתברך. דער בעל הרחמים ער ווייסט אלע באהעלטענישן, "השם יגמור בעדי, השם חסדך לעולם מעשי ייך אל תרף. הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך, בי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי".

לאמיר זיך פאר הערן

די ערשטע מעשה - די פארלוינדענע בת מלך (3)

- ☐ אז ער ווייסט וואו עס איז די גאלדענער בארג און פערלינעם שלאס
- ☐ אז ס'איז זיכער נישט דא
- ☐ אז ס'איז דא, נאר ער ווייסט נישט אוואו
- ת. וואס האט געזאגט דער וויינט וואס האט געשפעטיגט צו קומען?**
- ☐ אז ער האט געדארפט טראגן א מלך צו א גאלדענעם בארג און א פערלינעם שלאס
- ☐ אז ער האט געדארפט טראגן דימאנטן צו א גאלדענעם בארג און א פערלינעם שלאס
- ☐ אז ער האט געדארפט טראגן א בת מלך צו א גאלדענעם בארג און א פערלינעם שלאס
- ו. האסטו אלעערנס די מעשה פון די וואך?**
- ☐ איינמאל
- ☐ צוויימאל
- ☐ איך האב געוואלט

- א. וואס האבן די חיות געענטפערט?**
- ☐ אז זיי האבן געזען דעם בארג און דעם שלאס
- ☐ אז זיי האבן נישט געזען דעם בארג און דעם שלאס
- ☐ אז זיי ווייסן נישט פון דעם בארג און דעם שלאס
- ב. וואס האט געזאגט דער ממונה אויף די עופות?**
- ☐ אז ער ווייסט וואו עס איז די גאלדענער בארג און פערלינעם שלאס
- ☐ אז ס'איז זיכער נישט דא
- ☐ אז ס'איז דא, נאר ער ווייסט נישט אוואו
- ג. וואס האבן די עופות געענטפערט?**
- ☐ אז זיי האבן געזען דעם בארג און דעם שלאס
- ☐ אז זיי האבן נישט געזען דעם בארג און דעם שלאס
- ☐ אז זיי ווייסן נישט פון דעם בארג און דעם שלאס
- ד. וואס האט געזאגט דער ממונה אויף די רוחות?**

טיפער געטראכט

- וואו נאך אין ספורי מעשיות ווערט דעמאנט "ברודער"? "עופות"? "חיות"? "וויינטן"? וואו קען מען לערנען ביי די מעשה - וואס עס שטייט:
- "שכל אחד מאנשיו בוודאי יזכה בסוף לבוא בזה העולם למה שצריך" (חיי מוהר"ן פתח תקופה אליו ש"ס) ? ☐

תשובות אויף לעצטע וואך

- ווער האט געוויינט? די בת מלך און דער שני למלכות - ווער האט געשריגן? בת מלך - ווער האט מ'דחה געווען? דער גרויסער מענטש - ווער האט זיך מיגע געווען און ווער האט זיך טורח געווען? דער שני למלכות - ווער האט געפרעגט? דער שני למלכות און דער גרויסער מענטש - ווער האט געשריבן? די בת מלך - ווער האט דערציילט? דער משרת און דער שני למלכות - ווער האט זיך פאר ווינדערט? דער גרויסער מענטש - ווער האט זיך באהאלטן? דער משרת

געווינער אויף די בחינות פון אבידת בית מלך #2 איז: הילד החשוב נחמן ישראלי בית שמש,

מען קען אנגעטען די מתנה ביים משגיח ר' יואל יאראוויטש אין חדר בריסל ב"ש

ס'איז זיכער יא דא!

נחמ'ה האט
א ריין הארץ.
א גוט קינד
מיט רצונות
ביזן הימל.
א קליין
ב' כ' ע' ל' ע'
האלט ער

אין טאש וואו ער פארצייכנט דארט אויף גאר א
שיינעם סדר אלעס וואס ער וויל און באגערט
צו טון. צווישן די לאנגע רשימות שטייט אזוי
געשריבן:

זיך פארהערן אויף גאנץ משניות מועד בעל-פה.
ענדיגן מסכת מגלה, תענית, ביז דער בר-מצוה.
באצייטנס אנקומען יעדן צופרי אין חדר. האבן
א זמן קבוע צו מאכן טעגליכע התבודדות. זיך
פארהערן ספורי מעשיות און אזוי ווייטער.

ער האט ברענעדיגע רצונות, ער וויל אזוי שטארק.
אבער איין נאכט נאך מתמידים הערט ער ווי אן
אינגערמאן וואס לערנט אין בית המדרש שמועסט
מיט זיין חבר: הער, היינט איז שוואכע דורות, שוין
פארגאנגען מיט די אמאליגע התמדה, וואס קענען
שוין היינטגע קינדער לערנען? זיי קענען שוין
נישט ענדיגן מסכתות און זיך פלייסן אזוי ווי מען
מיר זענען געווען קינדער..."

דער גרויסער טאטע האט גערעדט מיט אזא
זיכערקייט און פּעסטיקייט ביז זיינע רייד זענען
אריינגעדרינגען צו נחמ'ה אין מוח אז ער איז

טאקע גערעכט און פון אלע זיין חלומות איז
געווארן א זיפן בלאז, עס קוקט אים אויס אז ס'איז
נישט מציאות'דיג "געב נאר א קוק, אזא גרויסער
מענטש זאגט מיט א זיכערקייט אן קיין שום ספק
אז היינט קען מען שוין נישט לערנען אזוי פלייסיג
ווי אמאל..."

אויפן וועג אהיים איז נחמ'ה געגאנגען מיט
שטאטע פארביטערטע טריט ער הערט זיך איין
צו זיינע געדאנקען: "פארוואס בין איך אנדערש
ווי אלעמען און איך וויל לערנען מער? פארוואס
טראכט איך צו מצליח זיין אויפצושטיין פרי און
צייטליך, איך בין דאך פארט א אינג קינד? קען איך
טאקע זיך פארהערן משניות אויף אויסנווייניג?

טריט נאך טריט דרינגען אריין אין זיין הארץ די
ווערטער פון דעם "גרויסן מענטש" וועלכע זיצט
באהלה של תורה. "זיכער ווייסט ער וואס ער
רעדט..." טראכט נחמ'ה צו זיך אליין.

אנקומענדיג אהיים, קומט אים ארויף אין זכרון
וואס ער האט געלערנט לעצטע וואך אין ספורי

חלק מחוצאת הגליון נתנדב ע"י
הר"ד שמעון אנשין הי"ו
לרגל החאלאקע של בנו היקר